

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráčky ve věci žalobce: **Ing. K. W.**, zastoupeného advokátem Mgr. Theobaldem Ptoszkem, Horní 55a, Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2020, čj. 36884/20/5200-10423-705893, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 6. 2024, čj. 22 Af 1/2021-164,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V této věci byla činěna spornou otázkou existence a výše přeplatku na osobním daňovém účtu daňového subjektu na dani z příjmů fyzických osob.

1. Dosavadní průběh řízení

[2] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (*správce daně*) u žalobce evidoval nedoplatky na daňových povinnostech z let 1996 a 1997. Po vydání několika exekučních příkazů na vymožení nedoplateků povolil žalobci rozhodnutím ze dne 16. 6. 2008 úhradu nedoplatku ve splátkách. Žalobce poté prováděl dílčí úhrady na svůj nedoplatek, a to v letech 2008 až 2019.

[3] Dne 21. 8. 2019 se u správce daně konalo jednání ve věci nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob, načež žalobce správce daně požádal o vrácení přeplatku. Ten evidoval na osobním daňovém účtu žalobce přeplatek ve výši 100.000 Kč, který žalobci přiznal rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019.

[4] Žalobce posléze dne 20. 9. 2019 učinil podání označené jako „*Výpis z ODÚ a vrácení přeplatků*“, včetně žádosti o vrácení všech přeplatků na všech daních. Správce daně

rozhodnutím ze dne 20. 11. 2019 určil, že na žalobcově osobním daňovém účtu žádné další přeplatky neeviduje. Žalobce se proti rozhodnutí odvolal a namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí a další vady, kterých se podle něj v řízení správce daně dopustil.

[5] Žalovaný rozhodnutím o odvolání ze dne 9. 11. 2020 změnil výrok rozhodnutí správce daně, a to ve prospěch žalobce. Neztotožnil se s tvrzením žalobce, že by rozhodnutí správce daně bylo stíženo nepřezkoumatelností, a konstatoval, že není oprávněn přezkoumávat dřívější pravomocná rozhodnutí daňových orgánů. Ohledně námítky týkající se prekluze lhůty pro výběr nedoplatků na daňových povinnostech z let 1996 a 1997 však dospěl k odlišnému závěru než správce daně, jelikož lhůta pro placení daně podle žalovaného uplynula už dne 31. 12. 2014. Po tomto datu byl tudíž správce daně povinen vrátit všechny dobrovolné platby učiněné žalobcem na jeho osobní daňový účet, neboť zde již nebyly evidovány žádné splatné daňové povinnosti. Proto žalovaný uzavřel, že správce daně byl povinen vrátit žalobci přeplatek vzniklý na základě dobrovolných plateb učiněných žalobcem po 1. 1. 2015, a to v celkové výši 560.000 Kč. Vzhledem k tomu, že správce daně rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019 žalobci již přiznal přeplatek 100.000 Kč, konečná výše přiznaného přeplatku činila 460.000 Kč. Ve věci úroků z neoprávněného jednání správce daně žalovaný žalobce odkázal na příslušného správce daně.

[6] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Ostravě, který ji nyní napadeným rozsudkem zamítl. Podle krajského soudu totiž nelze žalobcovu pasivitu trvající více než 20 let nyní nahrazovat kompletním přezkumem všech úkonů a rozhodnutí daňových orgánů v předcházejícím řízení. Krajský soud proto v plném rozsahu aproboval závěry žalovaného a text svého odůvodnění propojil s odkazy na relevantní pasáže jeho rozhodnutí. Tímto způsobem se vypořádal s námitkami ohledně odepsání a „znovunavedení“ dluhů; exekučního příkazu ohledně účtu u Citibank; stavení lhůty pro placení daně; úkonů, jež by měly mít důsledky podle § 70 zákona o správě daní a poplatků; a neplatnosti rozhodnutí o povolení splátek z roku 2008. Krajský soud rovněž uvedl, že neprováděl žádné dokazování, jelikož vše podstatné bylo obsaženo ve správních spisech a důkazní návrhy žalobce se míjely s důvody napadeného rozhodnutí.

2. Shrnutí kasační stížnosti

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (*stěžovatel*) kasační stížnost. Důvody kasační stížnosti spatřuje v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. [*Pozn. NSS: v původní blanketní kasační stížnosti stěžovatel označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.*]

[8] Stěžovatel především namítá, že krajský soud žalobní námítky vypořádal nedostatečně. Odůvodnění napadeného rozsudku považuje navíc za obecné a neurčité a tvrdí, že rozsudek je nicotný podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Vychází totiž z nesprávných rozhodnutí správce daně a žalovaného o výši přeplatku.

[9] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se nevypořádal s námitkami týkajícími se:

- nesprávné evidence daní (evidence záloh a penále);
- nesprávné evidence a důsledků neplatnosti rozhodnutí a úkonů správce daně související se stanovením okamžiku prekluze podle § 160 daňového řádu;
- nezákonných exekučních řízení a věcného přezkumu správnosti výkazů nedoplatku.

[10] Stěžovatel dále namítá nesprávné stanovení:

pokračování

- výše přeplatku (100.000 Kč) rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019 a výše přeplatku (460.000 Kč) rozhodnutím ze dne 9. 11. 2020 vrácením úhrad ode dne prekluze, bez posouzení stavu přeplatku na osobním daňovém účtu podle § 154 odst. 1 daňového řádu předloženou evidencí daní, jež je v rozporu s pravidly řádné evidence;
- okamžiku účinku prekluze podle § 160 daňového řádu, jelikož byl tento okamžik stanoven bez posouzení právní účinnosti úkonů správce daně a evidence daní.

[11] Stěžovatel považuje evidenci daní od počátku řízení za neprůkaznou. Krajský soud v této věci neprovedl žádné dokazování a pouze odkázal na obsah správních spisů, aniž by však tento postup řádně zdůvodnil. Podle stěžovatele nelze vycházet z premisy správnosti úkonů správce daně. Setrvává tak na názoru, že soudní přezkum byl nutný pro stanovení rozhodného okamžiku prekluze nedoplatku. Stěžovatel zpochybňuje rovněž přiznané právní účinky exekučních řízení na přerušení běhu lhůty. Okrajově uvedl, že výkaz nedoplatků nepovažuje za rozhodnutí o stanovení daně.

[12] Stěžovatel požaduje také vrácení penále podle § 254 daňového řádu, jelikož bylo uhrazeno podle předložené evidence daní. Soud si přitom nevyžádal vysvětlení k evidenci záloh, která je podle stěžovatele nezákonná. Dále stěžovatel požaduje vrácení přeplatku za období od listopadu 2006 do června 2008, jelikož se ze strany správce daně jednalo o nezákonné vymáhání.

[13] Stěžovatel považuje vyjádření krajského soudu ohledně jeho procesní pasivity za absurdní snahu o podsunutí neunesení důkazního břemene ve věci evidence daní. Namítá, že ani po skončení řízení nezná stav původní evidence daní a obsah platebních výměrů. Závěry soudu proto považuje za extrémně rozporné se skutkovým stavem a obsahem spisu.

3. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti a replika stěžovatele

[14] Žalovaný stručně shrnul dosavadní průběh řízení a poukázal na stěžejní okolnosti případu. Zdůraznil, že spornou otázkou ve věci bylo posouzení správnosti určení výše vratitelného přeplatku. Stěžovatel však podle žalovaného využil možnost soudního přezkumu rozhodnutí o odvolání k tomu, aby se dovolával kompletní revize veškerých úkonů za období více než 20 let a nahrazuje tak nyní svoji dlouholetou procesní pasivitu. Žalovaný (ani krajský soud) s tímto postupem nesouhlasí, jelikož většina námitek stěžovatele ani nesměřuje proti důvodům napadeného rozsudku. Pro nesrozumitelnost textu kasační stížnosti považuje žalovaný za obtížné extrahovat kasační námitky, které by byly relevantní. Žalovaný dovodil, že stěžovatel shledal zásadní vadu napadeného rozsudku v nedostatečném vypořádání vznesených námitek krajským soudem. S tím žalovaný nesouhlasí. Krajský soud se podle něj jednotlivými námitkami zabýval dostatečně. Vhodným způsobem odkázal na relevantní pasáže rozhodnutí žalovaného, jelikož shledal zde učiněné závěry správnými.

[15] Žalovaný podotkl, že z hlediska běhu lhůty pro placení byl relevantní okamžik posledního exekučního úkonu (exekuční příkaz na srážky ze mzdy), načež počala (1. 1. 2003) běžet nová lhůta pro vybrání nedoplatku. Druhou důležitou událostí bylo rozhodnutí o povolení splátek, v jehož důsledku začala dne 1. 1. 2009 opět běžet lhůta pro vybrání nedoplatku. V rozsudku krajského soudu tak neshledal vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

[16] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného (doplněné dne 5. 11. 2024, reagující však na vyjádření žalovaného ve věci vedené pod sp. zn. 7 Afs 149/2024) uvedl, že správce daně předložil záměrně evidenci fiktivní, nepůvodní a odlišnou od skutečného průběhu daňového

řízení. Odůvodnění rozsudku krajského soudu postrádá řešení podstaty sporu, kterou je stanovení výše přeplatku k rozhodnému okamžiku, tedy nejen výše přeplatku, nýbrž také stanovení okamžiku jeho vzniku. K tomu stěžovatel dodává obsah jednotlivých sestav DAD, ke kterým měl soud podle něj přihlídnout z moci úřední, a uvádí řadu konkrétních tvrzení, ze kterých údajně plyne oprávněnost jím uplatněného nároku.

4. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Jak se podává ze shora uvedeného, stěžovatel uplatnil proti napadenému rozsudku krajského soudu řadu obecných i velmi konkrétních námitek. První z nich, se kterou se zdejší soud musí vypořádat, je tvrzená nicotnost, kterou stěžovatel s odkazem na § 77 odst. 2 s. ř. s. spatřuje v tom, že krajský soud vychází z nesprávného rozhodnutí správce daně a žalovaného o výši přeplatku.

[18] K tomu NSS uvádí, že se stěžovatel mylí, vychází-li z § 77 odst. 2 soudního řádu správního, který se však netýká nicotnosti, nýbrž dokazování před správními soudy. Zjevně tak stěžovatel měl na mysli § 77 odst. 2 správního řádu, nicméně ani po této opravě nelze této námitce přisvědčit. Nicotnost rozhodnutí (pomine-li NSS, že se toto ustanovení týká správních, a nikoliv soudních rozhodnutí, a na napadený rozsudek je proto neaplikovatelné) může totiž nastat teprve v případě věcné nepřislušnosti správního orgánu, anebo trpí-li napadené rozhodnutí vadami, které je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (odst. 1). I když by tak Nejvyšší správní soud hodnotil napadený rozsudek podle pravidel, která dopadají na správní rozhodnutí, jistě nelze s vážnou tváří tvrdit věcnou nepřislušnost krajského soudu (pak by totiž nebyl dán ani důvod, aby stěžovatel k němu podával správní žalobu) a vnitřní rozpornost by nastala např. teprve tehdy, nebyl-li by z tohoto důvodu vykonatelný výrok rozhodnutí. Z pouhého nesouhlasu s výsledkem soudního řízení a s obsahem odůvodnění napadeného rozsudku však v žádném případě nelze dovozovat jeho nicotnost. Tato námitka proto není důvodná.

[19] Jak již také naznačil NSS shora, stěžovatel nemá zcela jasno v tom, které kasační důvody vlastně uplatňuje. V původní blanketní stížnosti totiž označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nicméně v jejím doplnění uvedl jako jediný důvod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod však připadá do úvahy pouze tehdy, je-li pro nezákonnost napadeného „rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“ Tento důvod se tedy pojmově nemůže uplatnit v případě, kdy je kasační stížností napaden rozsudek krajského soudu, kterým byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná. Jinými slovy vyjádřeno, § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. se týká výhradně případů, kdy stěžovatel tvrdí odepření soudní ochrany (tzn. krajský soud se jeho žalobou věcně nezabýval), a nedopadá na případy, kdy stěžovatel nesouhlasí s věcným řešením krajského soudu, jako je tomu v nyní posuzovaném případě. Rovněž tyto odkazy na zákonná ustanovení jsou proto vnitřně rozporné, svědčící o nepečlivé práci s právními předpisy a (stejně jako v případě shora zmíněné námitky nicotnosti) nasvědčují značnému nepochopení smyslu řízení o kasační stížnosti.

[20] Z obsahu kasační stížnosti (který je pro přezkum prováděný NSS určující) se podává, že stěžovatel vytýká krajskému soudu řadu pochybení. Podle rozsudku NSS ze dne 8. 1. 2004, čj. 2 Afs 7/2003-50, v případě, „*jsou-li důvody ze znění kasační stížnosti seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením či tak učiní nepřesně. Je-li v kasační stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení, či v úsudku se měl soud dopustit a z čeho to stěžovatel*

pokračování

dovozuje, kasační stížnost ob stojí.“ Současně platí, že s výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je NSS vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti. Preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění proto do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54 či ze dne 19. 7. 2024, čj. 2 Afs 43/2023-44).

[21] NSS proto konstatuje, že z obsahového hlediska lze kasační námitky stěžovatele podřadit zejména pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jenž míří na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Stěžovatel totiž krajskému soudu vytýká především způsob a nedostatečný rozsah odůvodnění rozsudku, v němž soud povětšinou odkázal na závěry rozhodnutí žalovaného, aniž by se podrobněji věcně vypořádal s jednotlivými žalobními body. Část námitek směřuje mezi kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť stěžovatel považuje napadený rozsudek za nezákonný a správní řízení za vadné.

[22] K otázce tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu NSS poukazuje na rozsudek ze dne 26. 9. 2024, čj. 10 As 158/2024-45, v němž se v obecné rovině vyjádřil k odpovídající úrovni odůvodnění rozsudku krajského soudu. Zde učiněné argumenty lze dle NSS vztáhnout i na nyní posuzovanou věc. Stěžejní je totiž podle NSS skutečnost, že krajský soud je sice povinen vypořádat každý žalobní bod, avšak způsob tohoto vypořádání se může lišit. V některých případech je postačující odkaz na kogentní znění zákonné úpravy, jindy je nezbytné využít sofistikované interpretační metody s odkazem na doktrinální závěry. V jiných případech je možné pro stručnost blíže odkázat na označenou prejudikaturu s dovětkem, že není žádný důvod se od ní odchylovat. Někdy se soud může v podstatných momentech ztotožnit s argumentací některého z účastníků řízení a není tak rozumný důvod ji podrobně opakovat.

[23] Tato východiska NSS podepírá rovněž doktrinálními závěry, jež potvrzují, že *„povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu neznámá, že na každý argument strany musí být v odůvodnění rozhodnutí podrobně reagováno. Na druhou stranu, pokud jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal“* (viz Sochorová, V. § 103 [Důvody kasační stížnosti]. In: Blažek, T., Jirásek, J., a kol. *Soudní řád správní*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016). Za nepřezkoumatelný tak není možné považovat takový rozsudek krajského soudu, z jehož odůvodnění lze seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči stěžejním skutkovým a právním otázkám, jež jsou podstatné pro rozhodnutí ve věci. NSS proto shrnuje, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být dána pouze tím, že odůvodnění krajského soudu je stručné či argumentačně „chudé“, popř. že krajský soud podrobně nevyvracel každý dílčí argument uplatněný stěžovatelem, je-li z jeho obsahu dovoditelné vypořádání jednotlivých žalobních bodů a je zřetelný jeho právní názor.

[24] S poukazem na nyní posuzovanou věc NSS zdůrazňuje, že je zcela zjevné, že odůvodnění napadeného rozsudku je rozsahově i argumentačně spíše stručnější (v zásadě se jedná o zhruba jednostránkové odůvodnění obsažené v bodech 9 a 10 rozsudku) a jistě si lze představit delší a obsahově propracovanější argumentaci. To však ještě nutně neznámá, že je nepřezkoumatelné a jako takové musí být zrušeno. Podle NSS totiž krajský soud v nyní posuzované věci přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních bodů prostřednictvím odkazů na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, s jehož argumentací se plně ztotožnil. Takový postup přitom není podle NSS nutně chybný, samozřejmě za podmínky, je-li z odůvodnění současně patrný právní názor krajského soudu. Tato podmínka v nyní posuzované věci byla splněna. NSS proto potvrzuje, že krajský soud neměl důvod

argumentaci žalovaného v rozsudku podrobně opakovat za situace, kdy se s výrokem i jeho odůvodněním ztotožnil. V rozsahu žalobních bodů totiž jasně odkázal na konkrétní relevantní pasáže rozhodnutí žalovaného a tím je také zřejmé, jaký názor zaujal vůči stěžejním otázkám.

[25] Rovněž NSS po podrobném seznámení s obsahem správního a soudního spisu považuje rozhodnutí žalovaného za věcně správné a souladné se zákonem a akceptuje jeho závěry ohledně stanovení výše vratitelného přeplatku na osobním daňovém účtu stěžovatele ve spojení s určením běhu lhůty pro placení daně. Postup krajského soudu tudíž v konečném důsledku nevybočil z mezí přípustné praxe a napadený rozsudek v kasačním přezkumu ob stojí, byť NSS nezastírá, že odůvodnění se skutečně pohybuje na samotné hranici přezkoumatelnosti.

[26] K dalším kasačním námitkám, týkajícím se § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., NSS uvádí, že namítal-li stěžovatel nesprávnost evidence daní (zejména evidence záloh a penále), ztotožňuje se zdejší soud se závěrem žalovaného i krajského soudu, kteří opakovaně zdůrazňovali, že stěžovatel ve svých podáních namítal skutečnosti, jež přímo nesouvisí s hlavním předmětem řízení (tj. určení výše přeplatku a související otázky prekluze lhůty pro placení daně). Je tomu tak i v případě kasační stížnosti. K tomu správně uvedl krajský soud, že „rozhodnutí o přeplatku na dani vychází z předcházejících relevantních pravomocných rozhodnutí finančních orgánů a neotevívá možnost přezkoumávat jednotlivé úkony za období od roku 1997 dosud.“ Krajský soud tak podle NSS nepochybil, pokud kompletně nepřezkoumával evidenci daní a „pouze“ odkázal na obsah správního spisu. Stěžovatel se ostatně mýlí, domnívá-li se, že krajský soud byl z úřední moci povinen přezkoumat správnost daňové evidence stěžovatele. Přezkum prováděný ve správním soudnictví je totiž limitován uplatněnými žalobními body (§ 71 s. ř. s.).

[27] NSS doplňuje, že předmětem řízení není přezkum toho, zda evidence daně byla vedena řádně ve smyslu ustanovení § 149 daňového řádu. Jakýkoliv další přezkum této otázky proto považuje za nadbytečný a potvrzuje závěr vyslovený žalovaným i krajským soudem, že v daném řízení nelze nahrazovat stěžovatelovu procesní pasivitu, trvající více než 20 let. Jak se totiž podává z obsahu spisu, podstata řešené věci se týká daňových povinností na dani z příjmů fyzických osob z let 1996 a 1997, na nichž byl po celou dobu lhůty pro placení daní evidován nedoplatek a správce daně tehdy učinil řadu úkonů, proti kterým však stěžovatel nebrojil, stejně tak jako nezpochybňoval vedení evidence daní a v dalších letech prováděl pravidelné platby na základě dohody se správcem daně; poslední úkon správce daně byl učiněn v roce 2008. Lhůta pro placení tak skončila uplynutím objektivní lhůty pro stanovení daně a vrácen byl stěžovateli přeplatek ve výši 100.000 Kč, který vznikl úhradami připsanými ode dne 15. 11. 2018 do 15. 8. 2019.

[28] NSS dále konstatuje, že výše přeplatku, jak ji stanovil správce daně rozhodnutím ze dne 22. 8. 2019 a žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 11. 2020, byla stanovena v souladu s obsahem správního spisu a zákonem. Nelze také opomenout fakt, že žalovaný rozhodl o odvolání ve prospěch stěžovatele a přiznal mu přeplatek ve výši (dalších) 460.000 Kč (viz bod 57 rozhodnutí žalovaného). NSS doplňuje, že zdůvodnění přiznání přeplatku v této výši považuje za adekvátní a přesvědčivé.

[29] Namítá-li stěžovatel nesprávné posouzení okamžiku účinku prekluze podle § 160 daňového řádu, postačuje opět odkázat na odůvodnění žalovaného (body 48 a 49). V něm žalovaný uvedl, že lhůta pro placení daně uplynula dne 31. 12. 2014, neboť uplynulo 6 let od posledního úkonu přerušujícího promlčecí lhůtu v souladu s § 70 odst. 2 zákona o správě

pokračování

daní a poplatků, kterým bylo oznámení rozhodnutí o povolení splátek daně a příslušenství daně ze dne 16. 6. 2008. Jelikož po tomto datu nebyly evidovány žádné daňové povinnosti stěžovatele, byl správce daně povinen stěžovateli vrátit veškeré platby připsané na jeho osobní daňový účet.

[30] Stěžovatel rovněž v kasační stížnosti požadoval vrácení penále podle § 254 daňového řádu. V této otázce NSS odkazuje na samostatné řízení vedené pod sp. zn. 10 Afs 148/2024, které ještě nebylo skončeno a nelze proto předjímat jeho výsledek.

[31] S ohledem na výše uvedené NSS uzavírá, že se krajský soud, byť velmi úsporně (nicméně přezkoumatelně) vypořádal se vznesenými žalobními námitkami stěžovatele. Rovněž rozhodnutí žalovaného ob stojí z hlediska zákonnosti i věcné správnosti, protože žalovaný podrobně objasnil sporné otázky a (do jisté míry) vyhověl stěžovateli, když mu rozhodnutím přiznal přeplatek ve shora stanovené výši.

5. Závěr a náklady řízení

[32] NSS tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2024

Vojtěch Šimíček
předseda senátu